

derfor burde de ogsaa tages med. Det kan vist ikke hjælpe i Øjeblikket at opsende Ønske om, at man maa bevare Tantieme for alle Jernbanefunktionærer, men jeg er overbevist om, at naar man gaar bort fra Tantiemen, er det et Tilbageskridt baade socialt set og fra Statens Synspunkt. Det undrer mig, at Socialdemokraterne ere saa ivrige for at faa dette sociale Fremskridt af Vejen.

Den højtærede Konseilspræsident udtalte, at Statens Bestillingsmænd kunde ikke strejke. Jeg vil opfordre det kommende Udvalg til at drøfte den Sag nærmere med Konseilspræsidenten; lad ham gøre Rede for, hvorpaa han begrundet dette, og hvis Staten ikke i Øjeblikket har Magtmidler til at forhindre dem i at strejke, lad saa Udvalget overveje sammen med Ministeren, hvorledes saadanne Magtmidler kunne tilvejebringes, om de kunne komme ved Overenskomst med Funktionærernes Organisationer eller gennem en Lovakt, hvor man ikke har taget dem med paa Raad. Det er klart, at kan man faa Statsbanernes Organisationer med og opnaa deres positive Tilslutning, er det bedst, men i hvert Tilfælde bør Staten stilles saaledes, at vi ere sikrede mod, at Folk rotte sig sammen for at forstyrre Statsbanedriften. Dette er noget, som aldeles ikke kan stilles sammen med Forholdene i den private Drift. Saa længe vi have private Erhverv, og der ikke er etableret Voldgiftsdomstole til at dømme Arbejdsgivere og Arbejdere imellem, er det Arbejdernes berettigede Vaaben at nedlægge Arbejdet, men her staa vi paa et Omraade, hvor Samfundet som Helhed maa have Afgørelsen. Enten man giver Samfundet denne Afgørelsesret igennem Oprettelsen af en Voldgiftsdomstol, hvor den almindelige Valgret gør Udslaget, eller man lader Tyngdepunktet blive liggende i denne Sal, bliver Resultatet ikke meget forskelligt, thi det bliver altid Samfundet som Helhed, der gør Udslaget. Jeg er ganske enig med den højtærede Konseilspræsident i, at det ikke bør kunne tillades, at Statens Arbejdere strejke, men det turde maaske være nærmere Overvejelse værd at finde yderligere forebyggende Midler her, end man har nu.

Hermed skal jeg slutte, idet jeg i øvrigt ledsager Forslaget med mine bedste Ønsker.

Lange: Den højtærede Finansminister dvalde i Lørdags temmelig længe ved de

Udtalelser, jeg fremkom med, da jeg første Gang havde Ordet. Den højtærede Minister sagde blandt andet, at jeg havde udtalt, at med denne Lønningsreform hastede det ikke saa forskrækkeligt. Det har jeg nu ikke sagt og heller ikke ment. Min Stilling her i Tinget hidtil har til fulde vist, at jeg har ønsket en Forbedring af Funktionærenes Kaar. Hvis det ikke var saa, vilde jeg ikke i Fjor have stemt for Huslejetillæget. Jeg har kun set paa disse Lønningslove paa den Maade, at jeg ønsker, at denne Reform, som dog skulde være i en Aarrække, blev saaledes, at den ikke gav Anledning til for megen Utilfredshed, og ene og alene det Syn har gjort, at jeg har udtalt mig, som jeg gjorde.

Jeg skal dernæst sige, at jeg har taget Munden for fuld den Gang, da jeg nævnte, at Kommissionen hellere maatte have taget endog et halvt Aar til. Men naar man ser, at Kommissionen, hvilket jeg til fulde har honoreret den for, har gjort det store Arbejde færdigt fra 15. December til 5. Juli, vil det ogsaa kunne forstaaes, at for at give den Sag en anden eller eventuelt tredje Behandling, hvorigennem man var i Stand til at kunne høre de forskellige efter min Mening berettigede Klager, der kom frem fra forskellige Funktionærer, vilde det ikke have krævet meget lang Tid, og det vilde have været muligt efter min Mening alligevel at faa Sagen bragt frem her omtrent ved Begyndelsen af Rigsdagssamlingen. Det er altsaa det, man kan bebrejde mig, at jeg har taget Munden for fuld. Men i øvrigt vil jeg sige, at skulde Resultatet være blevet, at det ikke havde været muligt at faa Sagen færdig i Aar af den Grund, vilde jeg med Glæde have stemt for et Tillæg til de forskellige Funktionærer, ogsaa Huslejetillæg, kun for at opnaa, at de Lønninger, som skulle gælde for en længere Aarrække, ikke skabte Utilfredshed eller Misfornøjelse hos forskellige Funktionærer.

Jeg savnede forleden Dag et Svar fra Finansministeren, en Udtalelse om, hvorvidt de omtalte Toldpakhuskarle vare indbefattede i Klasse sammen med Rorsbetjentene; eller om der ikke kunde ventes en Forhøjelse for disse 18 Mennesker, som der er i det hele, og som for Tiden ere stillede ringest af alle i de fire Etater.

Maa jeg saa nævne en Klasse Funktionærer, som særlig burde komme i Betragtning, thi det er Synd andet. Det er